

BEROUNSKÝ KATOLICKÝ ZPRAVODAJ

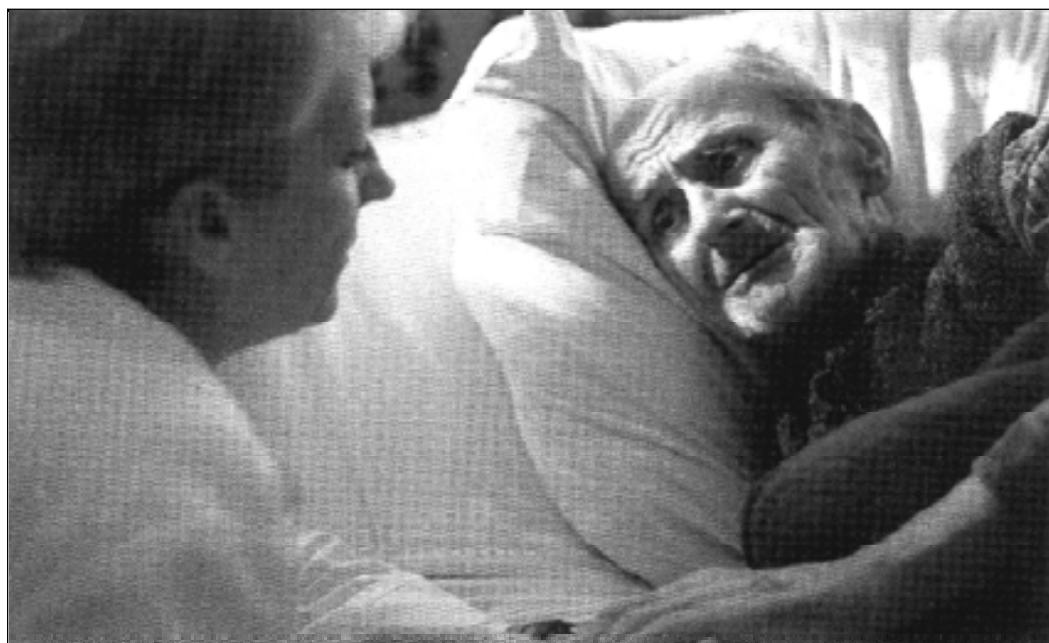

"...mají se na něm zjevit Boží skutky!"

Milí farníci! Jedenáctého února slavíme památku Panny Marie Lurdské a současně Světový den modliteb za nemocné. Proč právě tento den je nám zřejmé. Vždyť k tomuto snad nejznámějšímu mariánskému poutnímu místu se s nadějí již půldruhého století obracely a obracejí oči mnohých nemocných, z nichž ve více než sto případech můžeme mluvit zcela prokazatelně o jejich zázračném uzdravení...

Problém nemoci a touhy po uzdravení je starý jako lidstvo samo. Stejně tak i otázky "proč?", "proč právě já?" a "za co?" si nemocní lidé kladou vždy znovu. Zodpovědět uspokojivě tyto otázky vážně nemocnému člověku, zvláště když jste sami zdraví, je pak velmi obtížné. A možná zní nemocnému z úst zdravého i trochu nevěrohodně.

Při rozjímání o tématu nemoci a uzdravení se mi vybavuje příběh z evangelia, který jistě

Utrpení vložené do Božích rukou se stává dlátem vytesávajícím mistrovské dílo, které Bůh vidí v každém z nás .

ilustrační foto archiv

všichni dobře známe. Jedná se o uzdravení slepého od narození, jak nám jej zaznamenal apoštol Jan v 9. kapitole svého evangelia. Při setkání s tímto slepcem se apoštolové Krista ptají: "Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?" Ježíš jim tehdy dává poněkud překvapivou odpověď:

"Nezhřešil ani on ani jeho rodiče. Je slepý,

aby se na něm zjevily skutky Boží!" Slepec v tomto příběhu evangelia je pak nejen uzdraven, ale je mu darován i vnitřní duchovní zrak, takže nakonec i Ježíše svou vírou přijímá jako svého Spasitele... Boží skutky, které se na něm zjevily, jsou tedy hned tři:

- slepec je uzdraven
- Ježíš je tím, kdo mu projevuje svou lásku
- setkání s milujícím člověkem, s Ježíšem, probouzí v jeho srdci víru

Nemocný člověk je tedy člověk, "na němž se mají zjevit Boží skutky", přičemž uzdravení nemocného není v danou chvíli tím největším Božím zázrakem. Mnohem

větším je láska, kterou nemocnému dokáže někdo darovat, láska, která v nemocném dokáže probouzet víru, a to nejenom v Boha, ale i v člověka! Víru, která pak dává sílu unést i těžký kříž bolestí a nemoci...

Kéž bychom byli i my ve své nemoci těmi, na nichž se takové Boží skutky mohou zjevit a kéž bychom byli i těmi, jejichž prostřednictvím Bůh své skutky na nemocných koná! **Modlím se za všechny nemocné, chválím Boha a děkuji Mu za všechny, kdo je s láskou ošetřují. Kéž vám všem Bůh žehná!**

J. Pecinovský

Zprávy z farnosti

 První pátek v měsíci připadá na 6. února 2004. Od 16⁰⁰ hodin je možné v sakristii kaple Povýšení sv. Kříže přistoupit ke svátosti smíření. V 17³⁰ hodin začíná mše svatá a po ní následuje pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

 Sbírka "Svatopetrský halěr". V neděli 22. 2. vykonáme v našich kostelích sbírku "Svatopetrský halěr", která je každoročně zasílána do Vatikánu především na podporu misijního díla.

 Popeleční středa - 25. února. Postní doba nám začíná Popeleční středou - v letošním roce 25. února. Tímto dnem vstupujeme do čtyřicetidenního postu, jenž má být duchovní přípravou na velikonoční svátky Kristova vítězství a našeho vykoupení a s tím i spojenou obnovu křestního slibu. ***Tento den je dnem "přísného postu"!***

Bohoslužby s liturgií Popeleční středy (udílení "popelce") se budou konat:

Beroun: v 17³⁰ hodin - v kostele sv. Jakuba

Loděnice: v 18⁰⁰ hodin - v kostele sv. Václava

Osov: v 15³⁰ hodin - v kostele Narození sv. Jana Křtitele

 Bohoslužba pro děti. Počínaje pátkem 30. ledna se každý poslední pátek v měsíci (s výjimkou prázdnin) od 17³⁰ hodin (v zimních měsících ve vytápěné kapli Povýšení sv. Kříže) bude konat mše pro naše nejmenší. Prosíme o maximální shovívavost vůči dětem i o "soudnost" rodičů.

 V sobotu 28. 2. v 16 hodin se bude přednáška paní Jany Fellnerové, ředitelky Vyšší odborné školy ve Sv. Janu na téma **Waldorfská pedagogika.**

 V době jarních prázdnin 23. - 27. 2. se nebudou konat pravidelné hodiny náboženství v Berouně na faře, navíc odpadá i náboženství pro nejmladší ve středu 18. 2., které vede I. Vašků, důvodem je zimní farní dovolená. Děkujeme za pochopení.

 Informace o letní farní dovolené: Termín 14. 8. - 21. 8. 2004, podhůří Šumavy - Penzion U Jandů, Úborsko. Můžete si jej prohlédnout na www.sumava.nasehory.cz/ujandu. Dotazy ráda zodpoví Iva Průšová, telefon: 311 610 200 nebo 606 933 521. **Zájem byl veliký, v současné době je již chata obsazena. Pokud se však najdou další, kteří by rádi jeli na společnou dovolenou, na tel: 602 945 017 rádi poskytneme kontakty na osvědčená místa a informační prostor ve zpravodaji i na www stránkách.**

Penzion u Jandů

foto: internet

- ✚ **Známky na pomoc misiím.** Od 1. 11. 2003 do 20. 1. 2004 bylo v Berouně vybráno 2370 známek, 375 pohlednic, 45 kusů brýlí a brýlových skel a 43 telefonních karet. Děkujeme všem dárcům! Sběr stále pokračuje, vše laskavě vkládejte do krabice na stolku s tiskovinami v kostele sv. Jakuba.

Koncerty v kostelích

- ✚ Římskokatolická farnost Loděnice všechny srdečně zve na **Koncert duchovní hudby**, který se koná v neděli **8. 2. 2004 od 16⁰⁰ hodin** v kostele sv. Václava v Loděnici; účinkují: soprán - Ludmila Pexová, varhany - Pavla Fabianová, Pavla Bočková, příčná flétna - Jan Fabian a další. Dobrovolné vstupné bude v plné výši použito na rekonstrukci historického varhanního nástroje v kostele sv. Václava v Loděnici.

- ✚ Zápis do Katolické mateřské školy v Berouně na **školní rok 2004 - 2005** se bude konat ve dnech **4. a 5. března 2004 od 14⁰⁰ do 17⁰⁰ hodin** v kanceláři školy, děti si s rodiči prohlédnou prostředí školky. S sebou je třeba donést rodný list dítěte.
- ✚ Na kontu **“Podpora KMS”** je v současné době **83 108 Kč**, loutkové představení Jany Čaplové pod záštitou KDU-ČSL vyneslo **1 500Kč**.
- ✚ Pod vedením Bohumily Fetterové, která v KMS vede výtvarný kroužek, získaly děti z naší školky první místo v soutěži **“Vánoce - jak je vidí děti”**, kterou vyhlásilo Muzeum Českého krasu v Berouně. O vítězi rozhodovali jak návštěvníci, tak porota složená z berounských výtvarníků.

Diář Manželského společenství

- ✚ V Berouně existuje alternativní pedagogické zařízení s názvem Mateřské centrum Slunečnice, v jehož aktivitách se objevují prvky waldorfské pedagogiky. Doporučujeme rodičům, aby k zařízením tohoto typu přistupovali s opatrností, neboť filosofie waldorfské pedagogiky není slučitelná s křesťanstvím. Waldorfská pedagogika, přes některé velmi sympatické způsoby výchovy, vychází z učení Rudolfa Steinera. Antroposofie Rudolfa Steinera je v rozporu s křesťanstvím a s odkazem Ježíše Krista. Ježíš Kristus je pro R. Steinera reinkarnací Buddhy či Zaratuštry, Bůh se dle něj vtělil nikoliv do Ježíše z Nazareta, ale do "zemské aury" (Bůh je tedy neosobní). Z této "zemské aury" pak údajně můžeme čerpat boží energii. Člověk pak nutně prochází procesem reinkarnací (převtělování) a v tomto procesu se vyvíjí. **V sobotu 28. 2. v 16 hodin** se bude v Berouně na faře konat na toto téma přednáška paní Fellnerové, ředitelky Vyšší odborné školy ve Sv. Janu. Všechny rodiče zveme.

- Druhý měsíc v roce uvítá manželské společenství **ve středu 11. 2. 2004 v rodině Kodrasových** v Berouně na Závodí. Vaše dotazy zodpovíme na čísle 602 945 017.
- Nyní pravidelněji se budou konat **Bohoslužby pro děti** a to vždy v 17³⁰ hodin v kapli Povýšení sv. Kříže vždy poslední pátek v měsíci mimo prázdniny. Tyto mše jsou dětem maximálně přizpůsobené včetně promluvy, děti při nich zpívají z kytarou, říkají vlastní přímluvy a v průvodu s dary nesou Ježíši své dárečky: obrázky, květiny ap. Bližší informace Jana Čochnářová, tel: 605 804 043. Srdečně zveme všechny rodiny s malými dětmi nejen z Berouna, ale i okolí.
- Zimní společná dovolená v duchovním centru **Vesmír v Orlických horách proběhne 15. - 21. 2. 2004**. Přihlášení mohou do chaty přijíždět kdykoli během nedělního odpoledne, večere je pro nás zajištěna. Pobyt končí sobotním obědem. Bližší informace jsme účastníkům rozesílali e-mailem.

Zprávy odjinud

- **Biskupské svěcení v Litoměřicích.** V sobotu **28. února 2004 v 10⁰⁰ hodin** bude v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích vysvěcen nový diecézní biskup **Mons. Pavel POSÁD**.
- **Kardinál Tomáš Špidlík** bude **23. 2. 2004 v 10⁰⁰ hod.** hostem mimořádného kněžského dne v Praze, v 17⁰⁰ hod. pak bude spolu s dalšími biskupy slavit eucharistii v pražské katedrále. V úterý **24. 2. 2004 v 17⁰⁰ hod.** povede přednášku o vztahu umění a teologie pro akademickou obec KTF UK a pro veřejnost
- **Postní setkání v Arcibiskupském semináři v Praze.** V budově Arcibiskupského semináře se uskuteční ve dnech 5.–7. března 2004 Postní setkání pro mladé muže od 15ti let, kteří chtějí poznávat Boží vůli pro svoji životní cestu a přemýšlejí o svém povolání. Součástí programu jsou meditace i setkání ve skupinách, liturgie i sport. Účast je třeba nahlásit do 29. února 2004 na adresu: Arcibiskupský seminář, Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 220 181 599 (404), e-mail: arcs.vicerektor@arcs.cuni.cz. Začátek setkání je v pátek 5. 3. v 18:00, oficiální program končí nedělním obědem.

Pro mladé od 9 do 99 let

- **JUMP 04 - Kostelní Vydří** pro chlapce od 15 a děvčata od 14 do 22 let, setkání, zajímavá témata, klany, kůlny, kmotři, večer talentů, sportovní klání. Přihlášky: S. Michal, Nad tratí 1465/7, 594 01 Velké Meziříčí, další info: 737 285 256, e-mail: standa.michal@email.cz, jump.cho.cz
- **V rámci Středoevropských katolických dnů se koná Pout' národů do Mariazell 21.-23. května 2004. Autobusem:** ADCM Nazaret, Kostelní n. 16, 148 00 Praha 4-Kunratice, tel: 244 910 469, e-mail: adcm-pha@volny.cz; **pěšky 5 dní:** P. Marek Dunda, Vranov nad Dyjí 20, 671 03 Vranov, tel: 515 296 384, e-mail: vranov@fatym.com (nebo též pěšky posledních 35km - kontakt stejný); **na kole 3 dny:** P. Jaroslav Němec, Filipcovo n. 4, 796 01 Prostějov, tel: 603 953 727, e-mail: sdbpv@volny.cz; **na kole s Orlem:** Petr Gabriel, tel: 777 623 930, Orel, Pellicova 2c, 602 00 Brno, e-mail: ustredi@orel.cz. Přihlášky do konce března, cena za víkend (ubytování a strava) 200 Kč + cena za cestu dle zvoleného způsobu + pojištění. **INFO: www.signal.cz**

Z vikariátu

Vikariátní konference: V úterý 17. února se uskuteční setkání kněží našeho berounského vikariátu, tentokrát v **Řevnicích**. Setkání zahájíme mší sv. v **9⁰⁰ hodin** v kostele sv. Mořice, pak bude setkání pokračovat na faře. Ke mši sv., při které se budeme modlit zvláště za farnosti našeho vikariátu, jste všichni zváni.

Setkání farní rady

V úterý 27. ledna se uskutečnilo další setkání farní rady. P. Kryštof se vrátil k týdnu modliteb za jednotu křesťanů, dále se hodnotily proběhlé akce - uspokojivé vánoční koncerty, jáhenské svěcení, o kterém se dočtete dále, novinky ve Farní charitě a Azylovém domě - vše najdete v pravidelných rubrikách.

Bolestná je současná situace v našem křesťanském skautském středisku. Chybějí nám mladí křesťanští vedoucí, kteří by svým životem z víry ukázali dětem i onen duchovní rozměr života skauta. Bez tohoto duchovního rozměru a základu přestává být skauting tím, čím má být! Apelujeme na ty, kdo by měli zájem pomáhat ve skautu, ať se ozvou buď dosavadnímu vůdci střediska Pavlu Kodrasovi, případně kterémukoli knězi.

Farní rada diskutovala též o otázce waldorfského typu vzdělávání, jehož představitelem je mateřské centrum Slunečnice v Berouně. Doporučujeme rodičům, aby k tomuto typu vzdělávání přistupovali s opatrností, protože filozofie waldorfské pedagogiky je s křesťanskou vírou a s křesťanskou výchovou dětí těžko slučitelná!

Předběžně v polovině března se chystá farní duchovní obnova v postní době, po velikonocích zase setkání varhaníků z celého vikariátu. -red-

Vikariátní konference

V úterý 20. ledna se uskutečnilo setkání kněží našeho berounského vikariátu, tentokrát v Berouně. **Mezi body jednání byly také tyto:**

- a) Reakce na krádeže na farách ve Zdicích a Úhonicích: pachatelé se telefonicky dotáží, kdy má farář bohoslužbu a pak "jdou na jisto". Tentokrát zloděje zajímala výhradně peněžní hotovost. Doporučení, aby byla na farách co nejmenší!
- b) Ohlédnutí za týdnem modliteb za jednotu křesťanů: V diskusi se hovořilo nejen o vztazích mezi křesťany jednotlivých Církví, ale tentokrát spíše o tom, co nás pálí ještě mnohem více: o "jednotě", či "nejednotě" mezi biskupy a kněžími, mezi kněžími navzájem, mezi knězem a farníky a mezi farníky navzájem.
- c) Plánuje se setkání varhaníků našeho vikariátu s cílem vzájemného poznání a navázání případné spolupráce (termín zatím nebyl stanoven - pravděpodobně po velikonocích).

J.P.

Proces obnovy farností

Tak se nazývá krok, který před rokem odstartovalo pražské arcibiskupství. Jde o obnovu ve smyslu duchovním, evangelizačním a pastoračním. Jeho sílem je existence životaschopných farních společenství, která budou schopna žít plným životem církve, což je nejen slavení liturgie, ale zjednodušeně řečeno společný život. Zatím jde obnova především

cestou dialogu kněží v rámci vikariátů, kteří hledají cestu ke sdílení víry v naší situaci, konají se školení např. o tvorbě vize či o empatickém naslouchání ap.

Pokud však skutečně chceme obnovit farnost, nelze veškerou zodpovědnost složit na bedra kněze. Zvláště v době, kdy kněží migrují z místa na místo. Často se stane, že po odchodu "svého" kněze se farnost cítí osamělá a knězem udržované společenství pak snadno zanikne. V současnosti je navíc módním trendem spíše vybírat si kostely podle toho, kdo v nich káže a která osobnost mi vyhovuje. Není to samozřejmě špatně, každý roste jiným duchovním směrem. Nezapomínejme však na svou mateřskou farnost, zvláště, pokud v ní vyrůstají naše děti. Tvořme společenství víry, společenství zázemí. Tato investice se v budoucnu vyplatí. Není možné naříkat, že u nás není taková "farní nálada", jakou vidíme jinde. Protože naše farnost bude taková, jakou si jí uděláme, jakou jí být dovolíme.

-iv-

Jáhenské svěcení bratra Mikuláše

Sobotní sedmnáctý leden byl pro řevnickou farnost slavnostním dnem. V místním kostele se prvně v historii konalo jáhenské svěcení. Na tuto slavnost přijeli věřící z okolí, představitelé berounského vikariátu i dva autobusy věřících z dalekého Slovenska, odkud Mikuláš pochází. Slavnostní průvod kněží se odebral z nedaleké fary do kostela, kde slavnost svěcení vykonal biskup Václav Malý. Z Berouna byli přítomni všichni tři kněží. V přeplněném kostele i před vchodem zaznívaly zpěvy a modlitby nejen v češtině, ale i ve slovenštině. Biskup Malý v homilii vyzdvihl význam jáhenské služby a popřál novému jáhnovi pro jeho činnost Boží požehnání. Bratr Mikuláš už před svým svěcením pracoval jako pastorační asistent a tak už své působiště zná.

-vac-

Poslední lednovou neděli přijal bratr Mikuláš pozvání P. Josefa a společně s námi prožíval mši svatou. Svoji téměř dokonalou češtinou nám křesťanům v homilii opět připomněl, že nejen nedělní návštěvou kostela a modlitbou se naplňuje naše křesťanské poslání. Jak na začátku kázání uvedl, chtěl být vždy misionářem, což se mu vlastně splnilo. Prosme v modlitbách o podporu a požehnání v jeho jáhenské službě.

Pro náš vikariát je to dar Pána, který posílá mladého jáhna sem, aby se vydal na cestu ke kněžství.

-val-

Fotografie najdete na stránkách
www.omadeg.cz/farnostberoun

foto M. Němeček

Krok k lepšímu poznávání

Tak by se dal nazvat Ekumenický týden modliteb, který proběhl v lednu v Berouně. Křesťané čtyř církví se na společných setkáních modlili a zamýšleli se nad tím, co je spojuje.

V pondělí 5. ledna se křesťané sešli u Církve adventistů sedmého dne. Představitel církve nás informoval o životě církve v Berouně, která zde šíří Boží slovo už 50 let. Důraz se klade na biblická poselství. Základem víry je Ježíš Kristus, Boží slovo a Desatero přikázání. Složení církevního společenství podle věku je stejné jak u nejmladší, střední kategorie a u seniorů.

Ve středu 7. ledna se berounští křesťané sešli na Husově náměstí u věřících Českobratrské církve evangelické. Jak informovala paní Dagmar Ondříčková, má berounské společenství kolem 250 věřících. Protože příslušníci církve jsou hodně roztroušeni, budou se biblické hodiny konat v obcích v rodinném společenství.

V pátek 10. ledna hostila Církev bratrská křesťany na Seydlově náměstí ve skautovně. Ta se věřícími zcela zaplnila. Zde i na všech setkáních hovořili nejen duchovní místních církví, ale své prosby a zamyšlení přednášeli osobně i jednotliví věřící. Součástí setkání byla i hudba a zpěv. Novoroční setkávání berounských křesťanů bylo ukončeno v kapli Povýšení sv. Kříže v pátek 23. ledna.

Ekumenickému setkávání věnují křesťané na celém světě velkou pozornost. Potvrdila to konference na sklonku minulého roku v maďarském Leányfalu, kde se diskuse o uplatňování Ekumenické charty zúčastnilo na třicet účastníků z 16 evropských zemí. Podobné ekumenické setkání v Římě kladně hodnotil jeho účastník kardinál Vlk. Tady se sešlo 35 biskupů z 11 církví ze 17 zemí. Tématem setkání byla především křesťanská spiritualita jednoty a její vliv na různé oblasti života.

-vac-

Českobratrská církev evangelická - ČCE

Pod tímto názvem působí od r. 1918. Chtěla jím vyjádřit návaznost na českou reformaci 15. stol. a na německou a švýcarskou reformaci 16. století. Tyto tradice vždy vytvářely společně její svéráz. V předbělohorském Česku husité, bratři a luteráni čile komunikovali s Wittenbergem a Ženevou. Po Bílé hoře se ilegální hloučky živily Kralickou biblí i exilovou literaturou, ovlivněnou německým pietismem. Po Tolerančním patentu v r. 1781 vznikly dvě církve, reformovaná a luterská. Kazatelé přišli z Maďarska a Slovenska. Jejich čeští nástupci studovali v protestantské cizině, ale chtěli být i dědici Husa a Komenského. Češi dávali přednost reformované církvi kvůli větší střízlivosti bohoslužeb a větší úloze laiků ve správě. Tolerance v habsburském vydání však znamenala vyjití „na slunce a do mrazu“. Chudí venkované přesto vybudovali a udrželi své sbory a školy. Duchovní probuzení nastalo až v 19. století pod vlivem anglosaských probuzeneckých hnutí. Tehdy jsme se také začali angažovat v sociální oblasti. Během národního obrození postoupilo bádání o české reformaci, ale Hus a Žižka se stali také symboly hrdého češství. To obojí česky mluvící evangelíky obou vyznání sbližovalo a podnítilo snahy o spojení, jež uspěly hned po pádu monarchie. Vyhlášení unie r. 1918 bylo jen prvním krokem. Tehdy navíc vrcholilo hnutí „ pryč od Říma“, díky němuž se ČCE rozšířila i mimo tradiční oblasti (Valašsko, Slovácko, Brněnsko, Vysočina, Orlické hory, Polabí, Praha) a početně vzrostla. Ani tehdy jsme však nepřekročili 330 000 členů. (Dnes máme podle vlastní evidence cca 136 000 členů, o něco méně než za Rakouska). Nové

členstvo znamenalo nové problémy, nebylo totiž zakotveno v žádné tradici. Bylo nutno je vyučovat, co je evangelické, a obhajovat před ním, že v ČCE platí starocírkevní vyznání a klasická starokřesťanská dogmata. Objevily se snahy všechny nacpat do jedné uniformy i snahy stavět na politické konjunktury, slibovat křesťanství bez kříže. Ale Pán nás z nich vyvedl. Totalitní pronásledování sice některé sbory z přistoupivších vylidnilo, ale většina sborů se naučila stavět na Písmu a nést kříž. Není pravda, že evangelíci kolaborovali. Chtěli sociálně spravedlivější společnost, ale i zachování demokratických svobod. V 50. letech mocipány nezajímali, neměli totiž masy. V 70. a 80. ano, neboť vzdorovali normalizaci a smýšleli ekumenicky. V církvi, která není monolit, jsme se museli naučit chápat různost jako obohacení, což nás předurčilo k roli průkopníků ekumenismu (ČCE je např. zakládajícím členem Světové rady církví a dalších grémií, dali jsme dohromady ekumenické skupiny pro překlad Písma, již před čtvrt stoletím jsme umožnili účast na stolu Páně všem pokřtěným bez rozdílu konfese atd.). S Římskou církví nás sblíží také snaha pokorně naslouchat těm, kdo byli před námi. Nezačínáme r.

Shromáždění ČCE

redakční archiv

1400, považujeme za své vzácné dědictví i výdobytky církevních otců. Hlasy všech, ať otců nebo reformátorů, měříme autoritou Písem. Pravda je nad námi, je to Kristus prorockého a apoštolského svědectví, kterého zpřítomňuje Duch svatý. Dělal to vždy, a tak máme oblak svědků, partnery pro dialog.

ČCE má farní soustavu jako ŘKC, jen řidší. Základní jednotkou je místní církev, zvaná sbor. Je spravována ordinovaným farářem a staršovstvem z laiků v čele s kurátorem. Všechny volí shromáždění členů sboru s volebním právem. Každý sbor má právo samostatně rozhodovat o místních záležitostech a hospodářství a podávat podněty vyšším grémiím. Obdobou diecézí jsou senioráty, spravované seniory, seniorátními kurátory a jejich náměstky, které volí faráři a laičtí poslanci ze sborů na svém konventu. Celou církev vede šestičlenná synodní rada volená synodem. V obou jsou stejně zastoupeni duchovní i laici. O věroučných otázkách a řádech rozhoduje synod. Ordinaci koná duchovní představitel ČCE – synodní senior za asistence ordinovaných z ČCE i ekumeny, ale věříme, že ordinuje vzkříšený Pán skrze Ducha sv., který obdarovává k službě a učí církev rozpoznat obdarování. Od r. 1953 ordinujeme ženy; došli jsme k názoru, že evangelijním ideálem je: **v Kristu není ani muž ani žena, ale všechno ve všech Kristus**, a že omezení vůči ženám jsou ústupkem duchu doby. Po duchovních žádáme lásku ke Kristu a k lidem, ukončenou theologickou fakultu a loyaltitu k řádům. Pro příležitostnou službu mohou být ordinováni i starší sboru, kteří mají živou víru a základní znalost teologie.

Počátky sboru v Berouně se kladou do konce 19. stol., kdy začali přicházet evangelíci do zdejšího průmyslu. Vznikl tu německý luterský sbor. Češi se přidali k luterskému sboru v Praze u Salvátora. Ten od r.1906 vyvíjel na Berounsku misijní činnost. V r. 1911 jsme zakoupili stávající sborový dům na Husově náměstí. Samostatným sborem jsme teprve od r.

1939, neboť pro získání místa faráře bylo nutno sebrat 1 000 podpisů. Zakladatelé kvůli nim obešli Berounsko, Zdicko, Karlštejnsko a Křivoklátsko, které k nám již nepatří. Jsme spíše sborem okresním než místním, což je v diaspoře běžné. Lidé do Berouna většinou dojíždějí. Jak víte, totalitní útlak tu byl silný a vytrvalý, životní prostředí mizerné. Díky tomu se sbor tenčil. Dnes má v matrice 199 členů, při sčítání se přihlásilo 252 občanů. S ŘKC sdílíme problém papírových členů, neboť křtíme nemluvňata a dřív se moc nezkoumala duchovní úroveň žadatelů. Pořadí farářů: Jaromír Klimecký, Ladislav Blecha, Alena Balabánová, Ing. Samuel Hejzlar, Jan Tydlitát, Emil Pospíšil a Dagmar Ondříčková. Pořadí kurátorů: J. Kubíček, JUDr. J. Průcha, Ing. Ladislav Mareš, JUDr. Karel Dvořák a Marie Stehlíková.

Mgr. Dagmar Ondříčková, ČCE

OSOBNOSTI NAŠICH FARNOSTÍ

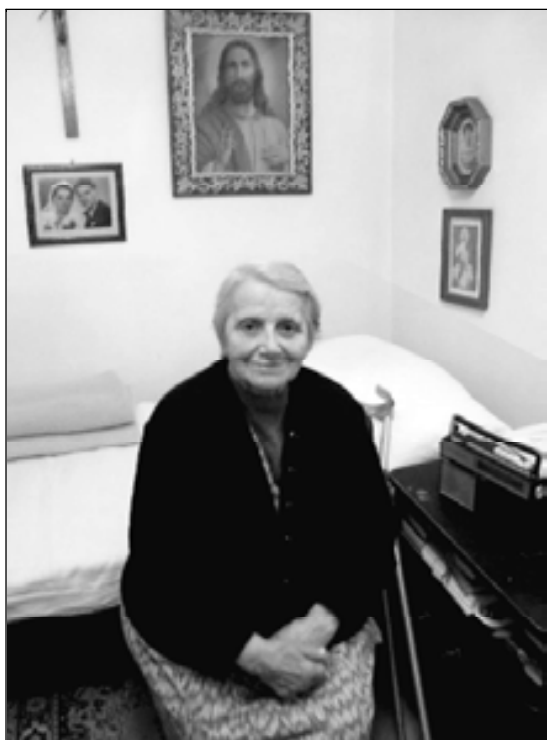
“Jakápak já jsem osobnost”, bránila se paní Marie Hlaváčková, jakmile jsem se objevila ve dveřích berounského bytu, který obývá společně z dcerou. Ale právě tahle slova mne utvrdila ve správnosti rozhodnutí napsat o někom z těch, kdo celý život sloužil Bohu “obyčejně”, ve skrytosti, oddaným postojem úcty a lásky. Neříká snad Bible, že poslední budou prvními? A že její život vůbec nebyl obyčejný, posoudíte sami.

UKLIZENO V DUŠI

Pokojík, kam mne dcera uvedla, je na první pohled čist'ounký a velmi jednoduše zařízený, bílá postel, stolek, skříňka, stolička, na které sedí usměvavá “babička”. Osmý křížek dávno na krku, ale oči pořád mladě veselé. Na stěně za ní křížek, Panna Marie a svatební fotka. Uklizený pokojík, pokoj ve tváři, pokoj v čistě uklizené duši.

Paní Marie Hlaváčková se narodila r. 1917 v Kouřimi v rodině Kadlecových, kde vyrůstala ještě s bratrem Františkem a sestrou Pavlou. Později se rodina přestěhovala do Kolína. Když bylo Marii deset let, maminka zemřela a tatínek se nemohl sám starat o děti. Sourozenci proto přišli do kolínského sirotčince ke Školským sestrám de Notre Dame. Doma se do kostela chodilo, ale semínko skutečné víry zasely až sestřičky, na které paní Marie vzpomíná s láskou. Byly vlastně jen čtyři, které spolu se dvěma laičkami obstarávaly “domácnost” se šedesáti dětmi. Proto všichni chovanci museli před i po škole vydatně pomáhat. Ale i za to je paní Marie vděčná: *“Vždyť jinak bych nic neuměla.”* Krátce po čtrnáctých narozeninách pobyt v sirotčinci chovancům končil a Marie si musela najít zaměstnání. Nejprve sloužila v klášteře, pak v podobných ústavech jaké znala, v Novém Bydžově, Humpolci a v Praze Holečkově ulici v Ústavu hluchoněmých. Po třech letech se dostala do privátu. Využila znalost domácích prací a jako pomocnice v domácnosti nastoupila nejprve v pražské rodině v Podskalí a po celou dobu války v rodině Šimků. Vedle domácnosti se zde starala o dva malé chlapce, mladšího z nich, tehdy čtyřletého Slávečka, tedy dnes Miloslava Šimka, zná celý národ dobře. Říkával jí: “Majenko!” Starší z nich, Rudolf, ji každé vánoce navštěvuje.

Sloužila ve věřících rodinách a tak bez problémů mohla chodit v neděli na mši a ve čtvrtek večer do Sdružení katolické mládeže, kde se seznámila s manželem. Rudolf Hlaváček pocházel z věřící rodiny s osmi dětmi z České Třebové. Svatbu měli u jeho rodičů krátce po válce 29. 9. 1945, ale zprvu ještě museli bydlet každý zvlášť, než našli společný byt v Kyjích.

Pokoj v duši, radost ve tváři foto iv

Když zdědila Marie po tetě domek v Berouně na Závodí, přestěhovali se sem, to už dcera Maruška chodila do první třídy, paní Marie zůstala doma s mladším synem a starala se o zahrádku. Nakonec nebyla úplně mezi neznámými lidmi, na Tetín je to kousek a P. Dvorského znala ještě z Prahy. S Mařenkou Brožovou se seznámila na Bulovce, kde zemřel ještě maličký Hlaváčkovíc nejstarší syn. P. Dvorský ho pohřbíval.

Ptám se, jak prožívala jako věřící válku: *“Ani mi to nepřišlo. Udělala jsem svoji práci a večer šla na “mládež”. Tenkrát za války začaly večerní mše, aby pracující mohli do kostela. A tak jsme s mládeží chodili každou neděli odpoledne na výlet a večer pak společně na mši. Jen jednou si pamatuju na nálet, chodila jsem do Satalic pro mléko a blízko bylo letiště Kbely. V jeho okolí zrovna lítali “hloubkaři”, shazovali hloubkové bomby. Utíkala jsem se schovat do jednoho domu, tam mi neotevřeli, až ve druhém. Když nálet skončil, viděli*

jsme, že na ten dům, kam mě nepustili, spadla bomba.”

Má trápení s koleny, nejspíše od častého drhnutí parket za mlada. Nyní ji zlobily žaludeční vředy, ale zdá se pořád veselá, plná energie...

“Někdy je člověk netrpělivý, to sem pak pater musí každý týden” směje se. *“Ale nakonec se vždycky zase obrátím na Boha.”*

Skromě řečeno, ale vyrovnanost se životem a pokoj, který z paní Marie Hlaváčkové vyzařuje, ukazuje, že Bůh ji vskutku provází po celý život. Takový obyčejný život, řeklo by se. Docela těžký, zdá se. Ale paní Marie je s ním spokojená. Kéž bychom byli tak spokojeni dneska my.

Ivana Vašků

Ulice bratří Nejedlých

Město Beroun má mnohé ulice a náměstí pojmenované po významných osobnostech, které měli k městu nebo našemu kraji vřelý vztah. Patří k nim i oba bratři Nejedlých, z nichž Vojtěch byl významný kněz, buditel a český spisovatel.

Od Plzeňské třídy stoupá ulice bratří Nejedlých k ulici Sadová. Vpravo se odbočuje do ulice Za Městskou horou, vlevo do ulice Jungmannovy, kolmo protíná ulici Hněvkovského. Tak, jako se protínají tyto ulice, tak se prolínal život bratří Nejedlých se S. Hněvkovským. Kdo vlastně byli tito významní podbrdští rodáci?

Vojtěch byl kněz, buditel a český spisovatel. Narodil se 17. dubna 1772 v Žebráce. Již jako student piaristického gymnázia se zajímal o studium cizích jazyků. Prohluboval zejména znalosti francouzštiny a angličtiny i dalších jazyků. V roce 1789 vstoupil na filozofickou fakultu a pak studoval teologii. Roku 1797 byl vysvěcen na kněze. V době, kdy byl děkanem v Žebráce, se u něho scházela literární obec česká. Později ho zaujala německá literatura a to ho přivedlo ke skládání básní. Příčiněním krajana S. Hněvkovského se utvořil kroužek

vlastenců a Vojtěch se stává jeho horlivým členem. Pro náš kraj je důležité období, kdy působil jako farář na Velízu. Po jeho smrti 7. prosince mu byl v Žebráce postaven pomník..

Jan – bratr Vojtěcha je znám jako vynikající český buditel a spisovatel. Narodil se 23. dubna 1776 v Žebráce. Po studiu na piaristickém gymnáziu vystudoval filozofii a pak práva. Snažil se stejně jako jeho bratr o všeobecné vzdělávání společnosti. Ve svých předmluvách burcoval Čechy k posilování vlasteneckého ducha. Vyzdvihoval slavné české tradice a lásku k milované vlasti. I když 31. prosince 1834 jako císařský rada zemřel v Praze, byly jeho ostatky převezeny k věčnému odpočinku do Žebráka. Básnický význam Jana je v jeho překladatelské činnosti. Překládal z řečtiny, francouzštiny i angličtiny. Mladší generaci byl znám vydáváním časopisu „Hlasatel český“. Význam obou bratrů je v jejich buditelských snahách ve prospěch vlasti. Svou širokou literární činností a svým vystupováním plnili úkol vzdělávat národ, zušlechtovat lidská srdce a zvelebovat český jazyk. -vac-

Ze života svatých

Panna Maria Lurdská

(11. únor)

V roce 1854 byl prohlášen článek víry o Neposkvřněném početí Panny Marie. Nebyla totiž ani na okamžik v dědičném hříchu. O čtyři léta později, dne 11. února se zjevila Panna Maria zbožné, prosté, pokorné dívence Bernadetě Soubirous na massabielském skalisku u Lurd a prohlásila: „Já jsem neposkvřněné početí“. Vybízelá k pokání za hříšníky. Sem na toto místo od těch dob přijíždějí poutníci z celého světa a v poslední době i z Čech. Město Lurdy leží ve francouzském departmentu Hautes Pyrenées 420 m nad mořem na severním svahu Pyrenejí. Vytryskl zde pramen, jemuž se přikládá zázračná moc. Působením vody zde našli zázračné uzdravení mnozí, takže voda se rozesílá do celého světa ve více jak 100 000 lahvích pro zájemce o uzdravení. Církev, zprvu nedůvěřivá, dala souhlas k lurdským poutím a v roce 1876 dal papež Pius IX. sochu Panny Marie v Lurdech slavnostně korunovat.

repro archiv

Zejména v létě sem den co den přichází nejen mnoho poutníků, ale celá procesí. Různé společnosti organizují po celé Francii vlaky poutníků do Lurd, zejména kolem 20. srpna, kdy se zde konají „národní poutě“. V tyto dny je zde několik tisíc poutníků. Koná se velkolepé procesí a v noci pochodňový průvod. V jeskyni, kde se Panna Maria zjevila, a kolem ní, je rozvěšeno tisíce berlí jako znamení uzdravených. Stěny skal jsou mnohde zčernalé od nespočetných svící, které zde nepřetržitě svítí a jsou stále doplňovány. Poutníkům slouží řada klekátek a lavic, upravená zázračná studánka a nedaleké lázně pro nemocné.

Kolem chrámů a i na protějším břehu slouží přicházejícím různé ubytovny, kláštery, azyl pro staré, sirotčince a další zařízení. Celá krajina je zvláštní a jedinečná i tím, že se zde nacházejí prehistorické předměty. Dnešní svátek zavedl papež Pius X. -vac-

Králův Dvůr a jeho kostely a kaple

Církevní
stavby
berounského
vikariátu

Jestliže se v dnešní době scházejí věřící v Králově Dvoře do jediného místa, kde se konají bohoslužby, do počápelského kostela, nebylo tomu tak vždycky. Je to téměř k neuvěření, ale dříve se bohoslužby konaly na čtyřech různých místech. Nejdříve sloužil věřícím počápelský kostel už od 14. století, pak byla zřízena kaple v královodvorském zámku. Na počátku 20. století se biskup Krásl zasloužil o postavení kaple na křižovatce v Králově Dvoře a čtvrtým místem určeným k bohoslužbám byla kaple v nemocnici u železáren.

Kaple sv. Jana Nepomuckého v Králově Dvoře stála na křižovatce státní silnice se silnicí vedoucí do Zahořan. Úcta ke sv. Janu Nepomuckému byla velmi rozšířena, jak dokládá i socha tohoto světce, která stála u staré říšské silnice do Popovic. Královodvorskou kapli projektoval známý berounský stavitel Jelínek. Největší náklady stavby nesl biskup ThDr. František Krásl, který se v Králově Dvoře roku 1844 narodil. Slavnostní svěcení provedl 12. 10. 1902. Byla to vzcná stavba, novogotický skvost. Bohužel v šedesátých letech minulého století byla kaplička zbourána s odůvodněním, že překáží silničnímu provozu.

Kostel ve vsi Počáply byl postaven už ve 14. století. V bouřlivých husitských dobách fara zanikla a farnost připadla nejdříve ke Zdicím a v roce 1630 k Berounu. Bohoslužby zde konal berounský děkan až do konce 17. století. Kostel však chátral a celá stavba až hrozila

sesutím. Proto byl v roce 1730 kostel stržen a na tom samém místě byl postaven kostel nový. Stavba rychle pokračovala a byla dokončena v roce 1733. Kostel Nanebevzetí Panny Marie tvoří nádhernou dominantu nad celou královodvorskou kotlinou. Kostel, tak jako ostatní stavby v Králově Dvoře, měl štědrého mecenáše v osobě světícího biskupa Krásla. Ten v roce 1903 věnoval kostelu vzcnou křtitelnicí na znamení, že zde byl pokřtěn.

Mešní kaple v královodvorské nemocnici. Tehdy u železáren byla postavena první nemocnice v celém kraji.

Nad údolím dominuje kostel Nanebevzetí P. M. foto av
Do této nemocnice byly v roce 1904 povolány čtyři milosrdné sestry řádu Karla Boromejského z Prahy. Byla zde současně zřízena mešní kaplička a v roce 1905 zde bylo ustaveno místo duchovního správce.

Kaple v Královodvorském zámku. Kolem roku 1700 zde sloužoval berounský děkan Tomáš Karmezi. Zprvu se neuvádělo, kterému světcovi byla zasvěcena. Víme, že zde služby Boží konali řeholníci. Ve vizitační zprávě vikáře čteme, že kaple byla zasvěcena svaté Kateřině. V roce 1713 dne 13. prosince vypukl v zámku kolem půlnoci prudký oheň. Rozšiřoval se z místní vinopalny. Podle dochovaných svědectví, uvedených v materiálech,

byl do ohně vhozen obrázek blahoslovené Panny Marie a oheň se náhle uhasil a nenadělal škody.

Obraz církevních staveb by nebyl úplný bez zmínky o dalších stavbách v bezprostředním okolí. Ty všechny byly dosažitelné obyvatelům dnešního Králova Dvora a zdobily život. Byla to předně kaple v Popovicích, zasvěcená od r. 1824 sv. Janu Nepomuckému. V Levíně byla v r. 1856 postavena kaple a zasvěcena sv. Václavu. Kaplička v Trubíně stávala od r. 1897 a byla rovněž zasvěcena sv. Janu Nepomuckému. Do této kapličky věnoval světcův obraz biskup Krásl. Když se z královského údolí díváme na vrch zvaný Koukolova hora, zdá se, jakoby byla na vrcholu zříceniny nějakého hrádku. Přijdeme-li blíže, poznáme – dnes už nepatrně – že zde stávala polokruhová výklenková kaple. Byla postavena na vysokém útesu bývalých lomů doktorem Antonínem Karlem Mudrochem, majitelem tehdejšího tmaňského panství v roce 1832. Ve výklenku bývala namalovaná ohromná postava žehnajícího sv. Blažeje. Cihelná stavba měla výklenek obrácený na obec Tmaň a Lounín. Tam byl v roce 1903 posvěcen nový kříž.

-vac-

Bylo tentokráte na Tetíně.

V nově rekonstruované farní budově. V příjemné hospitalizaci (tak nějak říkají angličtí pohostinství) sester Cyrilometodějek Jany a Marie a její maminky. Přicházíme se ženou trochu pozdě (vlastní vinou). Představování je již v plném proudu. Lojza Vašků, v krátkém rukávu, hraje krásné písničky s lehkým úhozem na "cytaru". A jen září šprťouchlaty. Jeho žena Ivča "řídí celou zábavu". Chválíme a děkujeme Hospodinu

**Manželské
společenství**

Na Tetíně, po delší době v hojném počtu, jsme byli jako doma .foto av

vlastními ústy a vlastními slovy. Čteme úryvek z písmá Mk 14, 32-42. Pak ho v tichu promýšlíme. Ivča položí otázku, kterou tak často pokládají nevěřící: Jak to, že Bůh dopustí všechny ty válečné a jiné nespravedlnosti a všechny nemoci. Odpovědi máme napsat na papírky. V diskusi pak někteří podávají svědectví ze svých životů na toto těžké téma. Přidává se pan vikář poukazem na dědictví dědičného hříchu. Magistra teologie Ivča pamatuje i na naše vzdělávání. Dává nám test, nějakých 20 otázek, které prověřují naše znalosti/neznalosti z naší víry. Pro ilustraci uvádím dvě kvízové otázky. Malí proroci se tak jmenují protože byli malí vzrůstem či málo toho naprorokovali? A presbytář znamená původní název OPBH (obvodní podnik bytového hospodářství, poznámka redakce pro mladší) či místo v chrámě pro kněze.

Následují prosby za naše potřeby/potřebné, závěrečný Otčenáš a požehnání od otce vikáře. Pak jsou již jenom oznamy pronášené Lojzou, který opět srší vtípem. Dojídáme různé chuťovky, které nám sestry připravily a pak uháníme mrazivou nocí domů. Snad jménem všech přítomných můžu manželům Vašků říct: Děkujeme za pěkný večer s Hospodinem.

Co by se dalo ještě zlepšit? Na onom večeru snad již nic. Nicméně některé z nás, včetně nepsaných vedoucích, Lojzy a Ivči, již delší dobu trápí nepravidelnost “docházky”. Jakoby si někteří pletli spolčo s posezením u čaje a buchtu či v restauraci u piva, kde je účast dobrovolná a mou nepřítomností takové sezení příliš netrpí. Přicházejte prosím, pokud jenom můžete, pravidelně, jednou za tři neděle.

Marián Fabian

Vaše slova v anketě

Místo abychom papír plnili jen myšlenkami, které už někde někdo vydal, rozhodli jsme se svěřit následující řádky některým z vás. Takhle jste odpovídali na otázku:

Proč Bůh dopouští zlo, například narození těžce postiženého dítěte?

-Nerozumím tomu, snažím se to pochopit. xxx

-Když se mne někdo zeptá, proč Bůh dopouští nějaké konkrétní zlo, mohu odpovědět jen, když proprosím Boha, aby mi napověděl, co mám říci. Každý případ je podle mého názoru individuální. Jana

-Odpovědí na existenci zla jsou velikonoce: Bůh je dost mocný, aby i smrt proměnil v život. Tam, kde je člověk slabý, přichází Bůh se svou mocí... (jen “silný” člověk nikoho nepotřebuje) xxx

-Odpověď přinese až čas. Je důležité ve všem najít kus dobra a nový směr života. xxx

-Na otázku “Proč se rodí postižené děti” se dá odpovědět otázkou: “Proč dopustí, že je také někdo tlustý nebo hubený, krátký, dlouhý. Nemusíme být všichni stejní. Dost často i modelky mají problém se sebezpřijetím.” Nebo odpovím: “Větší tragédie je, když je někdo vnitřně pokřivený, například vrah.” xxx

- Jeden moudrý pan farář odpověděl na otázku: Jak to že jsou ty války a všechno to utrpení, jak to může Bůh dopustit? “Já taky nevím!” Já osobně se nikdy neznepokojuji hledáním takových otázek. álef

Odpovídá se velice těžko, hlavně dětem, pokud se to týká dětí (nemoc dětí a následně smrt). Jak vysvětlit synovi, proč mu umřel náhle spolužák, když to byl hodný a chytrý kluk... xxx

Koho křížkem navštěvuje, toho Bůh miluje. xxx

První otázka je vždy: Proč zrovna já! Ale nakonec člověk zjistí, že to patří do Božího plánu. Může nás to obohatit a naopak spojit a díky nemoci může Bůh působit i na druhé kolem nás. Takže to vlastně není Boží trest, ale Boží milost. alias

Odpověď na tuto otázku ohledně těžké životní situace nevěřícím je velice těžká. Já bych odpověděla (možná jsem tak již někdy i odpověděla), že to tak asi má být, že vše má nějaký smysl, i když v dané situaci, kterou člověk prožívá na vlastní kůži, je to možná jiné. xxx

Zlo je jen Váš pohled. Z druhé strany může být narození postiženého dítěte dar. xxx

Zlo z našeho lidského pohledu nemusí být zlem absolutním. Pokud se člověku podaří v tu chvíli pochopit, že životem vše nekončí, je lépe i "zlo" obrátit s Boží pomocí v "dobro". Právě to, že člověk má svobodnou vůli ho odlišuje od zvířat. Svobodu má v tom konat dobro i zlo.

xxx

To je těžké odpovídání, nevzpomínám si, zda jsem se do nějaké takové situace dostal, ale myslím, že bych se nejradši odpovědi na to, proč Bůh dopustí zlo, vyhnul. Pochopitelně to asi není nebo nebude možné. Rozhodně ze všeho nejtěžší je určit, co vlastně je zlo a zda ten konkrétní případ není jen zlem z našeho pohledu.

xxx

I bolest a nemoc má v životě člověka smysl. Měl bys svoji matku či otce méně rád, kdyby vážně onemocněli? Jistě ne. Nemoc není trest, rozhodně ne Boží trest. Když dostane rakovinu třeba tvůj soused, pouze si řekneš, že to tak je skoro normální, mnoho lidí je přece nemocných a rakovina je celkem rozšířená. Běda, když se nemoc vyskytne v tvé rodině. Najednou měříš jiným metrem. Nemoc je prostě pro tebe Božím trestem. Nevěř tomu. Bůh nemoc dopustil, ale často jsme si o to "řekli" sami např. špatnou životosprávou, kouřením, enormní pracovní vytížeností. Zamysli se nejdřív nad sebou. Jak žiješ ty...

xxx

Myslím, že utrpení je tajemství. Bůh se stal člověkem, jedním z nás, a vzal na sebe všechno lidské utrpení. Trpí s každým trpícím. Původ utrpení je často z lidské svobody a lidského porušení, z hříchu a nedokonalosti, kterou Bůh nechává dojít do důsledků (postižení dítěte může být též důsledek lidské nevědomosti). Ale Bůh to bere na sebe a jde v tom s člověkem. Je to tajemství víry a je třeba to zakusit a prožít. Kristus je ukřižovaný a my kážeme Krista ukřižovaného. Každého důsledku lidské omezenosti Bůh používá k většímu dobru.

xxx

Svědectví + Svědectví + Svědectví

Mojí mamince zemřel devítiletý syn a ve stejnou dobu ji opustil manžel. Velmi trpěla a ptala se Boha PROČ? Zanevřela, vyčítala mu, proč právě ONA. Po těžce prožitých rocích našla znovu lásku - mého otce a nás, dvě děti, kterým zemřela maminka. Našla znovu smysl života, ale otázku občas opakovala a velmi plakala. O Bohu nám raději nic neřekla. Ve svých 35 letech jsem k Bohu našla cestu a pochopila jsem, že tahle doba, kterou si maminka prošla, byla sice z lidského pohledu "zlem", které Bůh dopustil, ale pro nás děti a otce velkým požehnáním. Na sklonku jejího života jsem mamince pomohla vrátit se k Bohu a dokázala jsem jí na otázku odpovědět: "Tak mělo být. Bůh si vzal tvého syna k sobě, aby ho ochránil, bylo to pro něj nejlepší, ale my to nemůžeme v této chvíli pochopit. A výměnou ti poslal nás dva, kterým tak moc scházela maminka a které jsi vychovala jako svoje vlastní. A my ti za to budeme do smrti vděční."

-j-

Přijmout postižené dítě? Ne vždy to je nakonec tak hrozné, jak se člověk předem bojí. Při mém prvním těhotenství jsem absolvovala genetické testy, které prokázaly těžkou vrozenou srdeční vadu plodu s možností mentálního postižení. Kardiolog okamžitě doporučil těhotenství "ukončit" a byl velmi překvapený, že jsem to odmítla. Doma jsem postižení dítěte ale obřečela. Podržel mě manžel, který říkal: Budem to řešit, až jestli ta situace nastane, teď se tím nebudem trápit. Syn se ke všemu narodil o víc jak měsíc dříve, tři týdny po porodu při váze ani ne tří kil podstoupil první operaci. Nyní už má za sebou třetí a srdce funguje jako u zdravého jedince, i když ho ještě další operace v budoucnu čekají, o jiných drobných

těžkostech nemluvě. Mentálně je zcela v pořádku. Dneska nikoho ani nenapadne, že tohle dítě bylo odsouzeno k potratu. Vlastně se zdá, že ani nemohu svědčit o přijetí postiženého dítěte. Ale ta nejistota, kterou jsme si prošli před jeho narozením byla podobně tíživá! ...A syn je na světě rád!

-iva-

ČESKÁ KATOLICKÁ CHARITA FARNÍ CHARITA BEROUN

Seydlovo nám. 24 Beroun 266 01 tel: 311 622 422

✿ Farní charita Beroun bude mít od 1. 2. 2004 nového ředitele, stane se jím Milan Boldi, který již má v tomto oboru a především v oboru Adopce na dálku velké zkušenosti. Přejeme dobré plody vzájemné spolupráce.

✿ Odborné poradny v roce 2004

Od začátku roku 2004 jsou v Azylovém domě otevřeny pravidelné odborné poradny s různým zaměřením - psychologická, pedagogicko-sociální a právní poradna, poradna pro drogově závislé či duchovní služba kněze. Tyto poradny jsou určeny sociálně potřebným občanům a jsou **bezplatné**. Adresa a telefon: Roháče z Dubé 131, Beroun 4, 266 01 tel/fax: 311 621 783 e-mail: beroun@charita-adopce.cz

Psychologická poradna:

Mgr. Eliška Čermáková; první úterý v měsíci od 15⁰⁰ hodin

Duchovní služba, Pedagogicko-sociální poradna:

Mgr. Josef Pecinovský - kněz; druhou středu v měsíci od 15⁰⁰ hodin

Právní poradna:

JUDr. Jana Cívínová; čtvrtý čtvrtek v měsíci od 16³⁰ hodin

Poradna pro osoby drogově závislé:

PhDr. Zuzana Černá; druhé úterý v měsíci od 13⁰⁰ hodin

✿ **Tříkrálová sbírka v Berouně vynesla 20 070 Kč.** Poděkování patří, kromě těch, kdo přispěli a kdo se na organizaci podíleli, především Marii Fukové, Lence Čaplové, Milanu Boldi a především Pavlu Jamborovi, který tradičně vybral nejvyšší částku. Díky touto cestou posíláme též paní Hladké a Podlaškové, které pomáhaly Marii Burešové a Milanu Boldi počítat konečný finanční výtěžek na matrice v Berouně.

Skupinky tříkrálových koledníků získaly v celé ČR do kasiček charitní Tříkrálové sbírky 2004 částku ve výši 43 195 123,90 Kč.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

✿ Do Azylového Domu nastoupila jako zástupkyně vedoucí kvalifikovaná sociální pracovnice Martina Mossoczy. Přejeme, ať ji nové pracovní prostředí vyhovuje a vyprošujeme vzájemné přijetí.

✿ Přestože se kapacita AD rozrostla o dvě lůžka, je plný stav. Nyní bylo třeba vybudovat kryt na čistírnu odpadních vod, vichřice odnesla střechu skladu, je proto též nutné položit novou plechovou krytinu. Od Městského úřadu dostal AD použitý nábytek, takže bylo možno vyměnit část starého nábytku.

✿ **Stále platí žádost o trvanlivé potraviny pro klienty AD.** Oslovené supermarketky se bohužel iniciativy neujaly a tak se obracíme na vás s prosbou o konzervy, instantní polévky, kaše, těstoviny ap. **Stejně tak se stále vybírá obnošené oblečení, ale pouze v Azylovém domě, ne na faře!** Své dary můžete předat přímo v Azylovém domě na Jarově prakticky po celý den. *-char-*

Tři králové procházeli Zdicemi

První sobota v novém roce byla dnem jak vystřiženým z Ladova obrázku. Bylo 3. ledna 2004 a nikdo by nečekal, že potká v tento den koledující tři krále, když jejich svátek je až 6. ledna. V tento den ale začínala Tříkrálová sbírka ve Zdicích jako ostatně i v jiných českých a moravských městech. Na zem se snášela sněhová nadílka a malí i velcí koledníci v ministrantských oblecích, s korunami na hlavách procházeli Zdicemi. A nebyli pouze tři,

P. Zbigniew a koledníci **foto archiv autora**

bylo jich patnáct. A tak rozdělení do pěti skupin navštívili většinu domácností. V každé skupince byl vždy jeden dospělý s dvěma malými králi či , mezi nimiž byl vždy jeden král černý jako uhel.

Někde nebyli doma, jinde se ostýchali otevřít, u mnoha dveří však krále čekalo srdečné přijetí. Nejen že do charitních kasiček vykoledovali peněžní dary, ale na mnoha místech i různé sladkosti a dvakrát byli dokonce pozváni na teplý čaj. Staly se i výjimky, kdy lidé nedůvěřovali, ale věřím, že časem i oni zjistí, že jde o dobrou věc.

Zdičtí občané v Tříkrálové sbírce věnovali **15 744,50 Kč**, které byly odeslány na účet Sdružení Česká katolická charita. Vzhledem k tomu, že se sbírka ve Zdicích konala poprvé, a tedy v mnohých lidech mohla budít nedůvěru, tato vybraná částka opravdu mile překvapila.

Hlavní koordinátor Tříkrálové sbírky byl Josef Macháček a zbylí koledníci byli většinou ze Zdic a ze Žebráka. Všem koledníkům patří dík za jejich obětování. Určitě není a nebylo pro nikoho lehké zazvonit u dveří a prosit o peníze. Ale když se něco koná pro dobro, tak jde vše lépe.

Věřím, že tento akt solidarity s lidmi v nouzi, jakým byla Tříkrálová sbírka, se i ve Zdicích, ale nejen v nich, může stát dobrou tradicí. A tak třeba již příští leden bude našimi ulicemi procházet vícero králů a otevře se jim ještě vícero dveří i lidských srdcí.

Všem přeji radost a pokoj.

Co, ty černý, tady předu? **foto archiv autora**

Radek Horáček *zdicí koledník*

našem setkání děláme, o čem se bavíme a kdo tam přichází, ať už pravidelně nebo jednou za čas. Sem tam vám napíšeme nějakou novinku z farnosti a jindy zase vás pobavíme nějakým vtípem, nebo příběhem ze života.

Setkávání společenství mládeže probíhají každý čtvrtek od 19⁰⁰ hodin na půdě farní klubovny.

Kontakty:

Štefan Duník, sdunik@seznam.cz, tel.: 73787217,

Eva Rochlová, evarochlova@seznam.cz,

tel.: 724202010

S pozdravem celé spolčo mládeže.

Poslední provedení Tomanovy vánoční mše v Základní umělecké škole v Radotíně. *foto Ivan Lebar*

Naše KMS je na velice dobré profesionální úrovni, děti se při každém zápisu hlásí více, než je možné jich vzít. Přitom školka potřebuje určité úpravy svých prostor a k tomu jsou nutné i finanční prostředky. V důsledku toho vzniklo také konto „PODPORA KMS“. Nu a jednou z forem možných příjmů (byť v tomto případě spíše symbolických) je myšlenka vzniklá v červnu loňského roku – že by těmto těžkostem, se kterými se KMS potýká, mohlo pomoci pásmo divadelních loutkových představení. Vstupné na tyto akce bude vždy dobrovolné – půjde spíše o to, aby tento „projekt a jeho cíl“ vešel do povědomí širší veřejnosti. První

Zdravíme,

v tomto prvním příspěvku Vám přiblížíme, čím by jsme rádi přispívali do našeho zpravodaje.

Spousta mladých lidí se ptá, co vlastně na

Zdravíme!

foto: samospoušť

Chrámový sbor
sv. Jakuba

Vánoční “koncertní turné” jsme zakončili 14. ledna vystoupením v Radotíně. Po krátké přestávce se nyní sbor sejde v **pátek 6. 2. 2004 v 18¹⁵ hodin** v kapli Povýšení sv. Kříže na faře v Berouně. Zveme všechny, kteří rádi zpívají a mají již za sebou alespoň minimální pěveckou zkušenost.

-red-

Divadélko na pomoc školce

„vlaštovkou“ tohoto pásma byla pohádka „O princezně, se kterou šli všichni čerti“, která měla premiéru 25. 1. 2004 v přízemí farní skautské klubovny. Účast byla hojná, dětem se představení moc líbilo – nejvíc samozřejmě kašpárek a také čert. Nebáli se dokonce ani rodiče. Věříme, že i ostatní pohádky, které budou v průběhu roku následovat, se zalíbí nejen dětem, ale i těm, kdo mají rádi loutkové divadlo.

Před neuvěřitelnými jedenácti lety, 17. 1. 1993 jak mnozí z vás pamatují, byla první vlaštovkou divadelní hra Marie Holkové „DOBRÁ PANÍ ZDISLAVA“, kterou s námi skauty, obětavě a myslíme, že i velice dobře, nastudovala paní Jana Vaňková. Vzpomínám si, že hra měla tenkrát veliký úspěch a zapálení „herců – skautíků“ bylo opravdové a s nadšením. Dočkala se i několika repríz.

Víte, ono dát si tu práci a s někým něco nacvičit, dát „dohromady“, aby to začalo přinášet nějaké výsledky a úspěchy, není vůbec snadné. V první řadě to musí toho člověka těšit, aby mohl „nakazit“ tou radostí a zaujetím „pro věc“ – pro divadlo i ty ostatní, kteří potom vytvářejí bezvadnou spolupráci.

V neděli 25. ledna se sešlo více dětí, než kdo čekal. foto av

Tento fakt potvrzuje i má další vzpomínka „ŽIVÝ BETLÉM V KMSŠ“. Teď si uvědomuji, že vlastně ony vánoce 1995 stály na úplném začátku naší tzv. „divadelní spolupráce“ právě s touto MŠ. Ještě dnes mám před očima Pannu Marii, které nechtěla držet svatozář na hlavě...

Myslím, že mi dáte za pravdu, když dalším člověkem, který se „snažil se svatou trpělivostí“ a poctivostí zakořenit v dětských srdcích lásku k divadlu, je paní Jana Friedrichová. Při jejích hodinách náboženství jsem měla možnost být svědkem mnoha „kouzelných krací“.

Děti samy o sobě jsou hravé bytosti a jakákoliv příležitost „se předvést“ je jim blížká a nečiní jim obvyklé žádné problémy. Na druhou stranu však neznám větších kritiků, než jsou právě ony. Líbí – nelíbí, to nám dají s naprostou upřímností najevo, ať se nám to líbí – nelíbí.

V letech 1998 až 1999 jsem vedla dramatický kroužek „DRAK“. Scházeli jsme se v přízemí farní klubovny. Osm až devět dětí – s tím už se dá dělat poměrně dost. Od loutek, výtvarných a ručních prací, promítání pohádek, recitace, pokusů o psaní povídek až po nastudování pohádky Boženy Němcové – „PRINC BAJAJA“. Hráli jsme před mnoha dětskými diváky – v KMSŠ, na náboženstvích, v tělocvičně pro skauty. Myslím, že to bylo opravdu zdařilé představení, i když technicky asi i nejnáročnější. Např.: jak udělat z jednohlavého dítěte tříhlavou saň, donutit princeznu, aby dala Bajajovi pusku, sehnat všem třem princeznám ty nejkrásnější šaty, aby se nám mezi sebou nehádaly, jak to udělat, aby se princezna „nehihňala“, když má prolévat potoky slz atp.

Povzbuzena úspěchem jsem laťku zvedla o kousek výš a usmyslela jsem si, že se do budoucna pokusíme o „balet“! Napsala jsem scénář, rozdělila role, zařídila hudební doprovod a – tím to také zhaslo. Děti mi to nakonec „neskously“. Možná, že to v té době nebyly „žádné děti“, ale 11 – 12 leté slečny se kterými začínala pomalu „cloumat puberta“ a už se styděly a bylo jim trapné se takhle předvádět. Krátce poté se kroužek rozpadl.

To mě velice utvrdilo v přesvědčení, že pokud se odhodlám někdy v budoucnu opět „čuchnout“ k divadlu, bude to scéna, na které hrají herci, kteří se nijak nemění, nestydí se, nemají trému a jsou ochotni zahrát úplně všechno. Jediné, co s nimi může cloumat jsou moli a červotoč, ale i tomu se dá předejít.

O prázdninách roku 1999 jsme hrály se skautkami první větší loutkové představení na skautském táboře v Mrtníku pod širým nebem. Generální zkouška probíhala v lese na mechu. Byla to docela švanda. Teď už vím, že při každém představení musím mít po ruce vteřinové lepidlo, abych mohla „ošetřovat raněné“, kterým dost často během svého účinkování na jevišti odpadávají (většinou) dolní končetiny, protože jsou ze sádry, a tudíž poměrně křehké.

Zde bych jen chtěla podotknout, že podstatnou část loutek, které máme k dispozici, jsme dostali darem na začátku 90. let od našich holandských přátel z Rijswijku, ale i tak se nějaké dokupovaly a není to nijak levná záležitost – i zdánlivě „obyčejná“ sádrová loutka stojí přibližně 600 Kč. Je mi líto, že se při představeních různě transportují v krabicích – tím dost trpí a jejich životnost rychle klesá. Chtěla bych vás tímto, milí farníci, všechny poprosit, zda nevíte o někom, kdo by pomohl tento problém vyřešit, nebo zda byste se i vy sami tohoto úkolu ujali. Jednalo by se zřejmě o zhotovení dřevěné skříňky se speciálními úchyty na loutky. Ráda přijmu jakoukoliv pomoc. Děkuji předem.

Jana Čaplová

Recept na probdělou noc: Napište hru pro děti!

Nedalo mi to, abych se po krásné loutkové pohádce, o které se „výše píše“, nepodívala do minizákulisí mezi slavné. Vedle Kašpárka, neposedné princezny a dalších poněkud pověšených protagonistů, jsem tu potkala (stojícího) Daniela Průšu, který všechny diváky vítal jménem KDU-ČSL, prošla jsem kolem osvětlovače, kulisáka a především spoluvodiče Pavla Kodrase, až se mi podařilo zdržet Janu Čaplovou - autorku, scénářistku, režisérku a loutkoherečku v jedné osobě. Nakonec jsme si spíše než o divadélku povídaly o ní. V tomhle zpravodaji se věnujeme otázce víry a lidského trápení a Jana svolila, abych svůj rozhovor stočila k tomuto tématu. Jana, vždycky veselá a energická, myslící víc na to, jak potěšit druhého. Nikdy nedává na sobě příliš znát, co jí trápí. Od narození trpí ekzémem, prý to dříve moc nevnímala. Až teď, po patnácti letech „klidu“, se nemoc před čtyřmi lety znovu projevila. Ekzém, nemoc kůže,

řeklo by se. Ale problém je spíše uvnitř, kožní projevy jsou “jen” důsledek. Veškeré léčení se omezuje na pouhé potlačování příznaků... Příznaků, které však dají zabrat.

“Bohužel je to takový druh onemocnění, kdy člověk neví dopředu, jestli už to bude dobrý nebo nebude a je naprosto neschopný něco dělat. Letos se to zhoršilo tak, že mě to asi donutí trochu změnit život, uvažuji o zaměstnání jen na půl úvazku... V práci je nejhorší, když obsluhuju zákazníky. Každý se mi dívá na ruce, nikdo neřekne, nešahajte na mě, ale ne každý to unese.

Asi se na zhoršení podepsalo, že jsem na čas bydlela sama v Praze. Když má člověk nějaký dlouhodobý stres, samozřejmě se to nějak projeví. Někdo trpí migrénami, nechutenstvím, u mě se to projevuje takhle. Člověk je neklidný, nemůže usnout. A jak jsem tak v nemocnici chodila po chodbách, napsala jsem hru o princezně.”

Loutkové divadélko, dar z Holandska, má jen omezené množství loutek a těžce se hledá text, který by odpovídal loutkovým dispozicím. I proto se malí diváci dočkali hříčky autorské a premiérové, že? (Původní jsou i kulisy, které z menšího formátu přefotila a kolorovala Jana spolu se Stáňou Karbušickou.) Jak dlouho hra vznikala?

“To podstatné za jednu noc. Během pobytu v nemocnici jsem to pak upravovala a přepisovala.“

Když se vrátím k nemoci, pomáhá ti v ní víra?

“Někdy, když už je mi fakt hodně zle, jsem ošklivá, agresivní: Za prvé Proč?, za druhé Proč tak dlouho? Nést kříž ano, ale ani chvíle úlevy, aby měl člověk sílu nést ho dál.... Když se mi uleví, zřetelně tu sílu ale cítím. Najednou člověk vidí, že to není tak strašný. Vždyť koho Bůh miluje, toho křížem navštívuje. Taky jsem se přistihla při větě: Pane, říká se, že na člověka nenaložíš víc, než je schopen unést, tak to seš teda frajer. Protože jsem “hubou dole” byla celý vánoce, pořád, začarovanéj kruh. A poprvé jsem cítila strach. Strach z toho co bude dál, zaměstnání, další život: Panebože, ale já už nevím, co dál, takhle se nedá žít! Ale hodně mě v tomhle drží taťka nad vodou: Víš, Jano, zkus to taky nechat trochu na tom Pánu Bohu. Člověk se pořád snaží vyřešit všechno sám.”

A komunikace s Bohem, když je na tom člověk hodně špatně?

Já třeba jsem nebyla schopná nějaké pravidelné modlitby vůbec. Spíš jen takové zoufalé výkřiky...

A co tedy pomáhá?

Uvědomila jsem si v té chvíli, kolik báječných lidí je kolem mě. To se odráží v nepatnostech: pozdravují, zavolají, jak je. Docela to utužilo i moje vztahy k rodině - sourozencům, rodičům. A taky tohle divadýlko mi pomohlo. Ta dětská radost. To fakt povzbudí, jsem ráda, že jsem to mohla pro děti udělat.

“Loutkoherci” Jana Čaplová a Pavel Kodras téměř v ilegalitě...
foto av

Za rozhovor děkuje Ivana Vašků

"DOSPĚLÝ, PŘESKOČ!"

ZAČÍNÁ POSTNÍ DOBA

Je to období přípravy na největší svátky v roce – svátky smrti a vzkříšení Pána Ježíše. Vyškrtej v kříži (osmisměrka) všechna slova vypsaná po jeho stranách. Zbylá písmena čtena po řádcích ti napoví, co můžeme říkat při pohledu na kříž.

			D	P	O	Z	Y	Ě									
			D	K	U	N	J	A									
			K	O	R	U	N	A									
			E	T	K	E	M	E									
			T	M	L	O	K	I		JAN							
LID										SÁM							
PÁD										BOK							
NOC	B	J	Š	Á	F	I	A	K	I	N	O	R	E	V	H	C	H
MEČ	E	A	U	Č	E	D	N	Í	K	Ú	A	H	P	R	L	I	
ŠATY	Ř	N	D	A	G	O	L	G	O	T	A	T	O	É	I	L	
HŘEB	H	Á	N	A	S	E	J	E	K	R	E	B	B	U	D	A	
YZOP	P	Ž	M	A	R	I	A	T	Ř	P	Ý	Č	E	M	T	K	
VODA						Z	M	S	Í	E	K						JIDÁŠ
DUCH						Í	Š	E	Ž	N	S						TRNY
OLTÁŘ						S	Á	M	O	Í	N						HROB
CHLÉB						V	D	A	V	N	E						MARIA
KAIFÁŠ						E	I	N	Á	Y	R						ZRADA
KALICH						R	J	Y	C	T	Y						OPONA
PLÁTNO						K	O	B	E	A	C						SIMEON
UTRPENÍ						O	Š	P	S	Š	N						KORUNA
UČEDNÍK						P	L	Á	T	N	O						KOHOUT
DOKONAT						O	C	H	T	A	O	M					GOLGOTA
GETSEMANY						N	U	I	Á	C	I						VERONIKA
KŘÍŽOVÁ CESTA						A	D	O	V	Ř	Š						MAGDALENA
																	ŠIMON CYRENSKÝ

TAJENKA: _____

INFORMACE ZE SVĚTA I Z NAŠÍ CÍRKVE

- Tiskové středisko Svatého stolce ve Vatikánu 12.11.2004 zveřejnilo, že má plné diplomatické vztahy se 174 státy světa. Mezi 19 států, s nimiž Vatikán neudrží žádné oficiální diplomatické vztahy, se řadí některé státy Arabského poloostrova, dále státy východní Asie ovládané komunistickými totalitními režimy i některé ostrovní státy v Pacifiku. Kromě toho je mimořádnou diplomatickou misí zastoupena Evropská unie a Suverénní řád maltézských rytířů. Zvláštní statut má navíc velvyslanec Ruska a zástupce Palestinců.
- Jako první katolické biskupství v zemi jmenovala diecéze Feldkirch pověřenkyni pro mezináboženský dialog s islámem. Teoložka Elisabeth Dörlerová se má v budoucnu zabývat mezináboženským dialogem mezi křesťany a muslimy a integrací migrantů. Ve spolkové zemi Vorarlberg, jejíž rozloha je téměř identická s hranicemi diecéze, žije podle Dörlerové zhruba 30 tisíc muslimů především tureckého původu. Podíl cizinců zde tvoří 8,36 %, což je téměř dvojnásobná hodnota rakouského průměru.
- Za přítomnosti papeže Jana Pavla II. bylo 20.12. v Římě vyhlášeno 18 dekretů Kongregace pro svatořečení. Dekrety hovoří o zázracích připisovaných přímluvě 4 blahoslavených a 7 kandidátů blahořečení a o heroičnosti ctností 7 služebníků Božích. Dekrety se týkají tří Italů, šesti Italek, dvou Španělů, dvou Portugalek a po jednom Libanonce, Mexičanky, Němce a Rakušana.
- Arcibiskup Diego Causero byl v sobotu 10.1. v poledne ve Vatikánu jmenován novým apoštolským nunciem pro Českou republiku. Arcibiskupu Causerovi je 64 let a pochází z italského města Udine. V současné době působí ve funkci apoštolského nuncia v Sýrii. V předchozích letech byl nunciem v Čadu a ve Středoafričské republice.
- Facsimile a kritické vydání textu 1. a 2. Petrova listu ze 3. století, které kardinálu Miloslavu Vlkovi věnoval papež Jan Pavel II., daroval kardinál Vlk Centrální katolické knihovně, aby bylo k dispozici odborné veřejnosti. Reprezentativní vydání fototypického facsimile části papyrového kodexu Bodmer VIII (P⁷²) s příloženou knižní kritickou edicí textu vydala k loňskému 25. výročí pontifikátu papeže Jana Pavla II. Biblioteca Apostolica Vaticana spolu s Testimonio Compania Editorial Madrid. Obsahuje řecký text novozákonních listů 1. a 2. Petrova s paralelně připojeným latinským překladem těchto listů z edice Nova Vulgata. Papyrus Bodmer VIII, věnovaný papeži Pavlu VI. při jeho návštěvě Ženevy v roce 1969 švýcarským sběratelem Martinem Bodmerem, patří mezi několik málo dochovaných svědků novozákonního textu ze 3. století a zároveň svědčí o křesťanské víře a zbožnosti v Egyptě té doby. Jeden exemplář jeho nové edice získala CKK v Praze 6 - Dejvicích darem od pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlka. Tam je také přístupný všem zájemcům.

Arcibiskup Diego Causero

Facsimile ze 3. století

POSLEDNÍ SLOVO: Starší bratři s mladší postiženou sestrou? Realita každodenního života z nich uhněte mnohem citlivější muže, než by byli, kdyby jejich sestra byla tělesně v pořádku.

K. Leman, Sourozenecké konstelace

Neplýtvějme slovy o utrpení. Nevíme totiž, co to utrpení je. Když jsem je doopravdy poznal, dokázal jsem jenom plakat.

Kardinál Pierre Veillot

Ježíši, kde jsi byl?

Ježíš se rozhodl vydat do Libanonu. Bylo to na sklonku roku 1993. Usadil se na jednom z balvanů naproti rozpukané zdi, bývala to asi stěna koupelny... Jeden z přátel vmetl Ježíšovi do tváře troulou obžalobu: "Ježíši, proč? Proč jsi nečinně přihlížel? Ježíš pohledem zamířil někam daleko: "Ano, proč? Proč toto ničení života... Myslíte si, že Bůh tomu snad chce, jinak by přece zasáhl. Cožpak si vážně myslíte, že Bůh považuje lidi za loutky, které zastavuje podle toho, jak se mu zlíbí? Cožpak jste nepochopili, že svět vám byl svěřen a že se z něj stane to co z něj uděláte? S rozhodnutím dát plnou svobodu přijal Bůh také velké riziko... Jsem přítomen všude, ve výkřicích dětí, já sám jsem ponížený a ubíjený. Ja to mé tělo! To je moje "božská bezmocnost", protože stále budu vydáván lidem a jejich svobodě všanc..."

H. Boulad - Kristovy slzy; zkráceno

KONTO VARHANY :

Na kontu pro varhany v Loděnicích je zatím 8 180 Kč.

Podle varhanáře Mgr. Jana Otcovského je třeba provést ošetření proti červotoči, opravu klaviatur, vyčištění píšťal, vyrovnání intonace a naladění. Cena výše uvedených prací je dle jeho odhadu 55 000 Kč. Pneumatická traktura je zatím podle vyjádření varhaníků zcela funkční, tudíž její generální oprava není nutné provádět. S touto opravou by cena stoupla na 140 000 až 160 000 Kč.

Na berounské varhany je v současné době shromážděno 91 785 Kč.

-red-

FARNÍ KRONIKA

NAROZENÍ: Ve středu 7. 1. 2004 se narodila **Anna Vomlelová**, vítáme jí mezi sebou. Rodičům a sourozencům přejeme hodně radosti.

KŘTINY: V lednu byl v Berouně pokřtěn **Vojtěch Petr LAŠTOVIČKA**. Do života přejeme jediné - Boží požehnání.

POHŘBY: Během ledna jsme do Božích rukou s důvěrou v Jeho moc a lásku svěřili tříměsíčního **Martina Bílého** z Berouna, **Jarmilu Routovou** ze Skříple a **Bořivoje Kokošku** ze Všeradic.

Berounský katolický zpravodaj - měsíčník pro farnosti Beroun, Loděnice, Železná, Tetín, Sv. Jan pod Skalou, Osov, Hostomice, Všeradice, Neumětely, Králův Dvůr, Nižbor a filiální kostely na Vráži, Hýskově a Chýňavě. Redakce: P. Josef Pecinovský, P. Michal Němeček, P. Krzysztof Drzazga, Jaroslav Valášek, Jarmila Valášková, Jaroslav Vacík, Ivana Vašků. Sazba: Alois Vašků. Písemné příspěvky možno odevzdat nejpozději do 20. dne měsíce na faře či do schránky "dotazy a příspěvky" v kostele. Vydává Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24, pro vnitřní potřebu.

V elektronické podobě i na internetových stránkách farnosti: www.omadeg.cz/farnostberoun

Příspěvek na jeden výtisk: 10,- Kč

Kontakt: far. ú. - 311 621 964, redakce - 728 723 713, 602 945 017, e-mail: red.tym@seznam.cz